

Danferne i Amerika.

P. S. Vig.
(Fortsat.)

Chicago Settlement er stort og delt, baade i lokale og andre Henseender. Det ældste fandtes hovedsagelig paa Milwaukee Avenue fra Kinzie til Division Street. Derfra har det bredt sig ud mod Humboldt Part. — Dette Settlement har Væren af at have haft i sin Midte den eneste Danstter, der hidtil, saa vidt jeg ved, har haft Sæde i de Forenede Staters Kongres. Denne Mand hed Charles W. Woodman (hvad hans danske Navn var, ved jeg ikke). Han er født i Aalborg i 1844, kom til Amerika i 1864, var med i Borgerkrigen. Siden studerede han Lov, blev Sagsfører i Chicago, og blev i 1894 valgt af Republikanerne til de Forenede Staters Kongres. (Gawling 11, 66-67). Woodman er nu død. — Vi maa her forlade dette Settlement, der især mellem 1860-70 talte mange interessante Personligheder i sin Midte.

9. Kenosha, Wisconsin.

I denne smukke By ved Michigan søen findes nu et temmelig stort dansk Settlement. Der skal have været Danstter i Kenosha meget tidligt. Godtfredsen Brødrene fra Ribe kom her ved 1830 og anses for de første. Jeg er ikke i Stand til at give nærmere Oplysninger om dem. I 1860-70 tom der en Del Højtydige fra Vardegaarden til Kenosha, navnlig „gamle Hansjen“ og hans Søner.

10. Racine County, Wisconsin.

I Racine By og County findes nu et stort dansk Settlement, der tillige er temmelig gammelt. Jeg ontoger, at Town of Raymond er den Del af Racine County, hvor Danstterne tidligt nedlatte sig. Naar den første Danstter kom til denne Plads, og hvad han hed, kan jeg ikke oplyse. Men en af de første Settlers hed Christen Hansen „halte Kristen“. Han var fra Thorsunde, Runnby Sogn ved Holbaek, var paavirket af Romonerne, og udbandrede til Amerika i 1854, hvor han nedlatte sig i Town of Raymond, Racine County. Christen Hansen rejste siden til Utah. Mens han var i Racine Co. drog han flere Landsmænd til Amerika, blandt andre Jørgen Christensen, ogsaa fra Runnby Sogn, som kom til Amerika i 1856. Christensen drog tillige med flere Danstter fra Town of Raymond til Pine River, Wis., i 1857, hvor han blev en af de første, om ikke den første, danske Settler. — Fra det danske Settlement i Racine Co. ere de første Danstter komne til Kenosha, Wisconsin.

Settlementet i Racine Co. har i nyere Tid særlig samlet sig om Byen Racine, hvor der nu findes et af de første danske Settlementer i Amerika. Der findes ikke mindre end 8-9 danske Menigheder i Racine, hvoraf de fleste og første ere lutherske.

Fra Racine County kendtes den første Danstter til Wisconsin's lovgivende Forsamling, nemlig P. C. Lyflete, som valgtes i 1857.

11. Hartland, Wisconsin.

Paa denne naturskønne Plads i Waushara County findes et gammelt dansk Settlement, vistnok det ældste danske Settlement i Amerika, i hvert Fald et af de ældste.

Det er grundet af Chr. Christensen, som kom hertil i 1845. Han havde været Kromand i Staffelmart paa Island og været, saavidt jeg ved, i Sydamerika, før han kom her til Landet. Christensen, der roses som en agtet og gedagsende Mand, en Stamfader til en stor Slægt, som endnu lever i Hartland Settlementet.

Nær ved Hartland ligger Kashota, hvor Rasmus Sørensens Søn studerede til Episkopalpræst. Om han har haft Indflydelse paa sine Landsmænd i Hartland i kirkeelig Henseende, ved jeg ikke. Men den tidligere nævnte Fribergt, hvis Bog om Amerika gav Etødet til, at Rasmus Sørensen udbandrede her til Landet, har levet i Hartland og arbejdet for den episcopale Kirke. Vist er det, at dette Kirkefællesskab vandt Indgang blandt de danske Settlers her. Rasmus Sørensen har besøgt Hartland; om han har bragt Nybyggere hertil, er mig ubekendt. I 1871 var „Dagbladets“ Redaktør, P. S. Tøpse paa Besøg heroppe. I hans Bog „Fra Amerika“ findes et Stykke med Overkriften „Hos danske Farmere“, der handler om hans Besøg i Hartland. Han nævner, at den første Danstter, som kom til Pladsen, levede endnu, men han nævner ingen Navne. I det hele bliver man ikke meget klog af Tøpse's Skildring. Det er mig bekendt, at Dansttere, der om Sommeren havde Huse paa Skibe, der for paa Lake Michigan, fik Arbejde om Vinteren hos deres Landsmænd i Hartland eller New Denmark, Brown Co., Wis.

Det skal endnu nævnes, at i 1871 fik Hartland Besøg af en anden dansk Mand, som den Gang var paa Rundrejse i Amerika. Det var den bekendte Præst, A. L. G. Grove-Rasmussen, der omtaler Hartland i sin Artikel: „En Rejse i Amerika.“ Det var paa disse Gæste i Wisconsin, at der i 1868-70 dannedes „Det danske Land og Hjemsted Kompagni“, der intorporeredes under Staten Wisconsin's Love i 1870 — med Lars Hannibal fra Nashotah som Formand. Dette Kompagni har anlagt Settlementerne Dannebrog, Røstet m. fl. i Howard Co., Nebraska, i 1871. Men da disse hører en senere Tid til, stille vi ikke her nærmere komme ind derpaa.

I Milwaukee var der før 1860 nogle faa Danstter bosat. Af disse nævne vi P. L. Rossin, en Gravvær fra Rjenshaun, G. H. J. Müller, senere Redaktør af Bladet „Fremad“ og Medlem af den Romite, som udsøgte Land til Settlementerne i Howard Co., Neb. I 1859 kom Lars Laug, en af de ældste Settlers i Sleepy Eye, Brown Co., Minn., til Milwaukee.

Denne By har dog aldrig talt mange Danstter blandt sine Nybyggere.

12. Keenah, Wisconsin.

Ogsaa i denne smukke By ved Winnebago Søen fandtes Danstter meget tidligt — forholdsvis.

Desværre ser jeg mig ikke i Stand til at give ret tydelige Efterretninger om de ældste danske Settlers, men kan kun nævne nogle Navne. Allerede omkring ved 1850 skal

Brødrene Falck, som vare Danstter, være komne til Keenah; men om dem findes nærmere Efterretninger.

En anden af de ældste Settlers i Keenah er Setoft, som kom her ca. 1855 og levede endnu som en rig Mand. Rasmus Sørensen har bragt flere Settlers til Keenah, særlig fra Jylland. Fra Keenah ere de danske Settlementer i Wolf County, Wis., befolkede, dog først henimod 1870. I Keenah er ligeledes den første Begyndelse til Samfundsgenerations blandt Danstter i Amerika gjort, idet „Luthersk Missionsforening“ blev dannet her i 1872. Senere blev dens Navn ændret til „Den danske Kirke i Amerika.“

I Winnebago County er der et betydeligt dansk Settlement og en af de ældste dansk lutherske Menigheder i Amerika.

En af de dygtigste Mænd, som har arbejdet i den lutherske Mission blandt Danstter i Amerika, Pastor Niels Thomsen, var i flere Aar Præst for Menigheden i Keenah, hvor hans Enke og Børn endnu opholde sig.

13. Ny Danmark, Brown Co., Wis.

Dette store og gamle danske Settlement talte i 1867 50 danske Familier paa alle Dele af det egentlige Danmark. — Saaledes berettede Nordmanden Johan Schrøder i sin Bog „Skandinaverne i de Forenede Stater og Canada.“ La Grøse, 1867. Settlementet talte nu hende 200 danske Familier. Af de ældste Settlers paa denne Plads skal her nævnes nogle faa.

Niels Gotfredsen fra Lolland, som kom hertil i 1844 med sin Hustru, Niels Gotfredsens Fader var velstaaende og havde sendt sin Søn paa gode Stoler, saa denne havde en forholdsvis god Uddannelse, noget, der kom ham til gode, som „Kongen i Ny Danmark“, det Navn, hvormed han sædbanligt nævnes. Desuden havde han en Del Penge, da han kom til Amerika — og var altid en velstaaende Mand. Han interesserede sig for Litteraturen, læste baade Engelsk og Dansk, og var efter sin Stilling en dannet Mand. Han roses som en godgjørende og ærlig Mand i Handel og Wandel. Navnlig er han bekendt som Settlementets ældste Dyrægt. Gotfredsen var af en religiøs Natur, blev paavirket af Langelændernes Johan Gottlieb Rothfelsen — John G. Matheson — og lod sig gendøbe tillige med sin Hustru. Senere, da J. G. M. blev Adventist, gik Gotfredsen Hustru ind til denne ny Religion; men Gotfredsen blev aldrig Adventist, gik derimod i fri-religiøs Retning, var altid en alvorlig Mand. Han døde i 1892 eller 93. Hans Hustru døde nogle Aar senere. Han efterlod sig tre Søner og to Døtre.

Anders Pedersen kom til Ny Danmark fra Lolland omkring ved 1848 og var altid en fremtrædende Mand i Settlementet. Han var Justice of the Peace, Sekretær for Menigheden og tillige Spillemand ved festlige Lejligheder.

Han fik det første Skoledistrikt ordnet — og var den første Lærer i Skolen. Skolehuset, som tillige benyttes til Townhouse, staar endnu. Anders Pedersen var gift med en norsk Kvinde, efterlod sig et Par Døtre, men ingen Søner. Han døde omkring ved 1883.

En af de ældste Settlers kan endnu nævnes Nads Rasmussen, Niels P. Nielsen, Casper Hansen, Rasmus Andersen fra Langeland, Rasmus Madssen, Frits Rasmussen, som har syleslet meget med Settlementets Historie.

Noget senere er Hylsberg-Familien fra Falck osv. Til de ældste Settlers maa tillige regnes Christen Olsen, som nu lever i Milton, Wolf Co., Wis. Han kom her omkring ved 1850, byggede en dansk Bejræmsle i Ny Danmark og drev Mølleforretning. Møllen er nu forfalden. G. Olsen er i Besiddelse af ualmindelig melankoli Herdighed, hvorom det mærkelige gamle Stueur, som han førte med fra Danmark, kan være vidne. Da Olsen nemlig i sin Tid var bosat paa S. Tatotas Præst, stilled Stormen baade Huset og Uret ad og fræde siges Indhold ud over Marken. G. Olsen samlede de Hjul, han kunde finde, og fabrikerede selv, hvad der manglede, saa den gamle Reperet-Klokke kan endnu ved et Klok i en Sør, fortælle, hvad den sidst har slaet, selv om Ratten og Stuen ere aldrig saa mørke.

Om denne gamle flinke Landsmand fra Langeland nogen Sunde saar en Gøigedsmaskine i Stand, vides ikke. Derimod er det helt vist, at han er en af de mest begavede Landsmænd i Amerika.

Af de gamle Settlers i Ny Danmark kan fremdeles nævnes Hans P. Christensen, som nu lever i Town of Lud, Wolf Co., Wis. Han, der er født paa Langeland, kom her til Landet før 1860, var med i Borgerkrigen, har siden været bosat i Keenah, Wis. — og levede nu paa sine gamle Dage i Lud, hvor han i sin Tid drev en Sævmølle. Han er nu town treasurer og en meget stor Vælger.

Settlementet i Ny Danmark var, især i ældre Tid, ikke blot dansk i Sprog, men ogsaa dansk i Sæder og Skikke. Der blev pløjet som i Danmark, Kartene tærskede om Vinteren som hjemme, Aar Høstet i Høstet som i Danmark. For den Sømand, som havde ladet sig afhyre til Vinteren, i Milwaukee eller en anden af de første Byer ved Michigan Søen, kunde det lade sig gøre at faa en Tærskelplads om Vinteren hos en af Bønderne i Ny Danmark. Man morede sig paa dansk, og med Hensyn til Giftermaal osv. toges nok samme Hensyn, som gjorde sig gældende i det gamle Danmark.

Men en ubetydelig Skildring af det ny Danmark burde gives, inden det er for sild, og det bliver det snart.

14. Waupaca, Wisconsin.

Dette Settlement er grundet af Rasmus Sørensen, som i tidligere have dvalt ved. Sørensen var bosiddende i Waupaca inden hans Ankomst til Amerika. Hans Enke døde i Waupaca, efter hvad mig er fortalt. To af Sørensens Døtre vare gifte i Waupaca County, den ene med en Sagsfører, Mr. Houdryce, den anden med en Mr. Gasman, der var af norsk Herkomst. For Resten henvises til Artiklen om Rasmus Sørensen.

De Danstter i Waupaca kunne efter deres Hjemsted deles i Løkkendere, Møen bøer og Jydere.

Mig bekendt høre Løkkenderne til de ældste Settlers. Blandt dem nævne vi her Ole Larsen, der levede endnu.

(Fortsattes).

Miriam Rosenbaum.

En Fortælling fra jødiske Kredse.
Af
Pastor Dr. Edersheim.
(Fortsat.)

„Na, Dr. Borges!“ raabte Karoline, idet hun allerede saa udfølgelig Ting udførte ved Diplomaten, som til Gengæld smilede paa en besyttende Maade.

Dina vilde paa ingen Maade under almindelige Omstændigheder have bifaaldt, at hendes Broder skulde udbandte med Sagsfører Sandbach; men i dette Tilfælde var det noget, som forandrede hendes Mening. Det er en almindelig Regel, at alle Qvinder ere uretfærdige i Bedømmelsen af deres Mænds Handlinger, eller i det mindste ikke sætter tilstrækkelig Pris paa dem, medens det er en antaget Grundfærdning blandt Mænd, at deres Bønder er i Stand til at udføre det vanskelige Arbejde, samt har Naad for alle Uledd. Saaledes tænkte Dina i Tavshed, medens Karoline, der glemte sit eget Syn paa denne Sag, vendte sig store Ting af sin ny Fortempers Mellemkomst.

For at gøre Borges Ret maa her tilføjes, at han var ingen Krukker, uagtet han følte en stigende Uro, da han nærmeste sig Sagsførerens Kontor. For at han bedre kunde finde paa, hvad han skulde aabne Forretningerne med, naar han kom ind, gif han forbi det store triste Kontor et Par Gange. Det saa virkelig ikke indlydende ud med sine mørkebrune Binduer og de indrækkede halve Jakuffer, der en Gang i Tiden havde været fornyet med grøn Maling. Den eneste lyse Ting paa dette Hus var den blankpudsede Messingplade paa Døren, hvilken var Sagsførerens Navn, men dette var næsten altsor sort og altsor flimmende i Forhold til alt det øvrige. Borges trak op sin Krave for at give sit ellers gødeligt Ansigt et roligt Udtryk, før han bankede paa Døren til Kontoret.

„Kom ind,“ hvarede en klar Stemme, og Borges banded sig straks efter sammen med en forunderlig Figur, hvis Hoved var omgivet af en taarnbannet, rød Paryk. Manden sad paa en høj Stol og var sjenhellig altsor optaget til at lægge Mærke til den indtrædende. Borges stod stille nogle faa Minutter, idet han forgæves vendte paa, at den anden vilde begynde Samtalen. Situationen begyndte at blive meget ubehagelig, og vor Diplomats Uro steg for hvert Minut.

„Dr. Sandbach?“ sagde han forvirret; „Nej,“ svarede den anden, idet han fremdeles ikke saa op fra sit Arbejde.

„Men er ikke dette Dr. Sandbach's Kontor?“ fortsatte Borges meget besteden.

„Jo.“
Manden med den store Paryk stred fremdeles. Hof en Pavse.

„Er Dr. Sandbach til Stede?“
„Nej.“
Bennen gif hurtigere end nogen Sunde.
„Hil van komme hid i Løbet af Dagen?“
„Jeg ved ikke.“
„Kanske i Morgen?“
„Jeg ved ikke.“

Dette var i Sandhed overrasende. Desforuden hændte det besynderlige, at han netop samtidig glemte alt det, som han havde forberedt sig paa at sige. Borges saa ud som en, af hvem, moralsk talt, alt Rod er taget bort.

„Jeg kommer hid for at tale om Høsten Bed, som er en Veninde af min Moder.“
Endog i sin Forlegenhed glemte Borges ikke sin sædvanlige Forsigtighed, at ikke hans Forhold til Karoline skulde blive misforstaaet. Denne Gang lyntes Sagen at faa en anden Vending, thi Kontorbetjenten stræde sin Pen.

„Høsten Bed,“ vedblev Borges mere fortrolig, „bor for Tjeblikket i min Moders Hus.“

Dette sagde han for at vise Kontorbetjenten, at hun havde indflydelsesrige Venner.

„Mit Navn er Borges,“ tilføjede han til nærmere Forklaring. Men Virkningen af dette Navn var en ganske anden, end Borges havde ventet, thi Kontorbetjenten fortsatte sin tioligere Bestattigelse.

„Vi er lidt betymrede for denne Sag —“
„Na! Gældsbesværet,“ afbrød Kontorbetjenten ham. „Uden Tvivl kommer De for at betale den forfaldne Sum.“

Borges saa forsamlet ud. Han maatte indrømme, at han ikke havde Pengene med sig, men han vilde tale pærlig med Dr. Sandbach om Høsten Bed.

Kontorbetjenten saa op og sættede sine smaa, skarpe Øjne paa den jødiske Lærer, indtil Sveden perlede fra hver Pore i Borges Ansigt. Efter dette var det forgæves at gøre nyt Forsøg paa at fortsætte Samtalen. Et eneste, som Borges kunde saa ud af Kontorbetjenten, var en Adresse, som han kunde sætte paa et Brev, saafremt han søttede at komme i Forbindelse med Dr. Sandbach.

„God Morgen, Dr. — Dr. —“ og Borges trak sig buffende meget dybt henimod Døren.

„Alt er godt nok — Beberlage om De vil,“ brummede den anden.

„God Morgen, Dr. Beberlage, og mange Tak for Bryderiet.“

Der var noget saa ligestrem og næsten rørende i Borges Tone, at en Forandring lyntes at finde Sted hos Manden med den store Paryk. Med et pludseligt Hop tumlede han ned fra sin høje Stol og stillede sig foran Borges, idet han saa ham lige i Ansigtet.

„Er De Jøde?“ spurgte han i en mildere Tone.

For første Gang kaldes den Mistante i Borges Sind, at hans Plageaand, trods sin Paaklødning, hørte til samme Stamme.

„Jeg — jeg er sandelig af jødisk Art.“

„Og hvad mere vil De?“ sagde den anden foragtelig. Derpaa greb han Borges i Armen og tilføjede med dybt, næsten kærligt Ålvor:

„Ven, kom ihu! Der er et værre Forlis end Haabets og Døfternes — Samvittighedens Forlis og Tabet af Troen.“

Den gamle Kontorbetjent hoppede op paa sin høje Stol og fortalte melankoli sit Arbejde. Borges stod udenfor Døren i Sollyst forvirret og blandet.

Hvad mente den gamle Mand? Kunde han have gættet noget? Under enhver Omstændighed var hans Formaning baade sand og god. Hvorledes det end gif — enten han blev nødt til at sæge sin Lykke i et fremmed Land, eller endnu mere, om han forblev Jøde, saa var det bedst for ham aldrig at tænke paa Karoline.

Bedst, uden Tvivl! Men vi er ikke altid i Stand til at vælge det bedste. Kunde han banhæve hende fra sine Tanker? I det mindste var der ikke Anledning til at fatte nogen Bestemmelse for Tjeblikket.

Blot paa et Punkt var den forvirrede Diplomat enig med sig selv. Han kunde ikke paa nogen Maade lade være at hjælpe Karoline. Det næste Skridt, som han nu maatte foretage, var at raadføre sig med hendes Broder. Borges bestemte sig til at tale med Stolemeferen samme Aften. Imidlertid vilde han ikke sige noget om sine Forhandlinger hverten til sin Søster eller Karoline.

Kapitel X.

En jødisk Kristen fortæller Evangeliet.

Da Levi Rosenbaum Morgenens efter sin Tilbagekomst fra Sagsfører Sandbach, traabte ind i Moders Værelse, fandt han hende ligesom den foregaaende Aften isørt den dybeste Sørgebrødt og med Bønnen og Salmernes Bog foran sig. Lyst for den afsøde, hvilket stod paa Døren, gav det triste Værelse et særegent Udseende. Levi tog Moders Haand og kyssede den ærbødigt. Hun saa ud, som om der var foregaaet en stor Forandring med hende. Hendes Kinder vare indfaldne, Trællene omkring Munden vare meget slappe, og hele hendes Person saa lidende ud.

„Levi,“ sagde hun, efter at hun havde gengældt hans Hilsen, „se paa dette Pergament, men læs ikke mere end det, der er nødvendigt for at kunne sige mig, om det tykke er en Oversættelse af det hellige Sprog.“ Jøderne talder Gebræukt det hellige Sprog. Hun pegede paa Pergamentrullen, som laa ved hendes Side. Det var streuet med udsejt Ombyggelighed, uagtet sjenhellig til forskellige Lidet. Det indeholdt en hebraisk og en tykt Teks.

Dette maatte Levi slutte af saa Minutters Gennemsyn, men han var højst forabsøpt over, hvem der kunde være Fortæller af dette Manuskrift. Det var ikke taget fra Talmud. Blot de faa Linier, som han havde læst, aandede en ganske anden Aand end de rabbiniske Skrifter, som han kendte til. Fru Rosenbaum forstod hans isørgende Blik.

„Det er din Faders Skrift — hans Sjæl hvile i Fred! Han paalagde mig at læse dette, før jeg døde, men jeg maatte ikke vise det til nogen indtil den Tid.“

De to saa paa hinanden i Tavshed.

„Levi, min Søn, sæt dig ved min Side. Levi, vi to kender og forskaar hinanden. Du har altid været en god Søn — kærlig, pligtfuld og ærlig. Vore Fædres — Abraham, Isak og Jacobs Betsignelser hvile over dig; Israels Guds Vøster gaa i Oplydelse paa dig og paa dine Efterkommere. Desværre! Du er mit eneste Barn!“ Den gamle luffede dybt.

„Moder, glem dette; glem den strafaldne. Anshel vil voffe op og glæde dit Hjerte. Unge Skikkelser vil atter danse omkring dig, unge Hjertes vil elffe dig, og unge Stemmer vil velsigne dig.“

„Nej, nej Levi min Søn, jeg kan ikke glemme hende — slet ikke nu. Kan en Moder forglemme sit diende Barn? Nej. Du er kærlig, men du kender ikke en Moders Hjerte. Med Hensyn til Anshel saar jeg aldrig set hans Børn.“

Levi vilde til at modfage hende, da hun pludselig afbrød ham:

„Hør mig, Levi. I Nat talte din Fader til mig. Jeg kan ikke have taget fejl; det var hans Ansigt, hans Skikkelse, hans Tale. Hør denne Uge er til Ende skal jeg forenes med ham. Er mig — paa Sabbaten! Du maa i Morgen sende Bud til Sørgelovinderne og bede dem vare hos mig indtil Sabbaten. Lev mig det!“

Levi blev ilde til Mode. Han forsøgte uden Nytte at overbevise sin Moder om, at hun havde et godt Hælsed. Med Guds Hjælp kunde hun endnu leve i tyde Aar. Intet var mere naturligt end det, at hun drømte saadant paa sin Mands Dødsdag. Men til alt dette svarede hun Fru Rosenbaum, at hun var isffer paa det, som hun havde sagt. Levi maatte love, at han skulde sende Bud efter Sørgelovinderne, der maatte være til Stede for at fremfise Bønnen ved Dødslejet og udføre de foreskrevne Ceremonier.

Hele Dagen kunde Levi ikke blive det smertelige Indtryk lidt, som han havde faaet efter Samtalen med sin Moder. Hundrede Gange gentog han ved sig selv, at der var ikke nogen virkelig Karlag til Helligst, og lige saa ofte som Frygten tilbage. Det var en meget traub Dag, og Levi udførte sit Arbejde som en, der gaar i Drømme. Og dette skulde netop indtræffe paa samme Tid, som han var i Færd med at bringe Kain og Rød over sin Søster — den eneste af hans genlebende Søttende! Der var noget forstærligt i den Tanke, at Mirjam ved hans Handling skulde jages bort som Tiggerstte, medens hans Moder laa Lig i det Hus, hvor hun havde født dem begge.

Det var en opslidende Dag, og Levi vendte med Langel paa den Tid, da Dagens Arbejde skulde være sluit. Cmsider sult Solen, de første Stjerner skinnede frem, og Marsvagen for hans Faders Død var endelig forbi. Lemmene blev sat for Buttikken, Dørene luffed, Dagligværelset blev gjort hyggeligt, og Lyst for den lode borttaget. Naar som helst Levi havde, set sin Moder i Dagens Løb, havde hun set rolig ud. Heller ikke havde hun hverten med et Blik eller med et Ord nævnt noget mere om sin Drøm. Han haabede næsten, at hun havde glemte det alt sammen.

En anden Høelse havde bemærktigt sig Levi. I Udbygdighed mod denne; dog ikke uden slynlig Kamp, gif han til Pengekøbet, hvorfra han tog ud en gammel Hovedbog og en Kassebog.

(Fortsattes).